

RECULL DE PREMSA

08/07/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

21

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
08/07/14	HISENDA FA TRONTOLLAR EL FUTUR DE TV-3 AMB L'IVA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	5	1
08/07/14	UNA EMPRESA FANTASMA COMPRA UN DIARIO OPOSITOR / ABC (EDICION NACIONAL)	6	1
08/07/14	TELEFÓNICA ENTRA EN UNA TELE DE PAGO DE ITALIA ANTE LA CONSOLIDACIÓN DEL SECTOR / EL ECONOMISTA	7	1
08/07/14	BASTÉ: "NO EM PENSO PERDRE AQUEST MOMENT HISTÒRIC" / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	8	1
08/07/14	Barbara Fiorio: "FINS I TOT ELS BONS PERIODISTES HAN D'ESCRIURE XAFARDERIES" / ARA	9	1
08/07/14	PASSIÓ PER L'ÀFRICA. LLOYD GARRISON (1931-2014) CORRESPONSAL DE GUERRA DELS ESTATS UNITS / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	10	1
08/07/14	ALÓ DIPUTADO / LA RAZON	11	1
08/07/14	BASTÉ RENOVA A RAC1 PER A UN CURS MARCAT PER LA CONTINUÏTAT / ARA	12	1
08/07/14	Y TAMBIÉN FALLÓ LA PRENSA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	13	1
08/07/14	LA BODA D'AMADEU DE BÈLGICA SUMA UNA NOVA PERIODISTA REIAL / ARA	14	1
08/07/14	LAS RADIOS COMERCIALES RECLAMAN AL GOBIERNO UNA LEY DE PROPIEDAD INTELECTUAL "EQUITATIVA" / CINCO DIAS	15	1
08/07/14	INVESTIGAR EN EL SIGLO XXI, POR VÍCTOR DE LA SERNA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	16	1
08/07/14	LAS CÁMARAS QUE RETRATAN LO MEJOR Y LO PEOR DEL SER HUMANO / ABC (EDICION NACIONAL)	17	1
08/07/14	TELEFÓNICA ENTRA AL MERCAT ITALIÀ DE LA TELEVISIÓ DE PAGAMENT / ARA	18	1
08/07/14	CONTRA EL TANCAMENT DE TELEDEPORTE / EL PUNT AVUI	19	1
08/07/14	MEDIASET PERDRÀ 28,8 MILIONS AMB LAVENDADECANAL+ / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	20	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

POLÈMICA ECONÒMICA

Hisenda fa trontollar el futur de TV-3 amb l'IVA

► El ministeri reclama a la CCMA més de 40 milions d'euros de dos anys

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

Hisenda es caracteritza per collar el contribuent. Però últimament colla tant, que està a punt d'escanyar-ne uns quants, com és el cas de TV-3: el ministeri que dirigeix Cristóbal Montoro va exigir el mes de juny passat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) el pagament de més de 40 milions d'euros en concepte de devolució d'IVA pels exercicis del 2012 i el 2013. «I, a més, Hisenda ja no està tornant a la Corporació l'IVA del 2014, una situació que ja està provocant un seriós problema de tresoreria», segons reconeix a EL PERIÓDICO un portaveu de la CCMA, que assenyala que, si s'han de tornar tots aquests milions, «es posa en un

greu perill el futur de TV-3 i de Catalunya Ràdio».

Aquest avís a navegants ja el va llançar el mateix president de la CCMA, Brauli Duart, en la seva última compareixença en la comissió de control de la televisió catalana al Parlament. «El que ens ve al damunt té una magnitud que s'escapa de les nostres humils possibilitats de fer front a la situació», va afirmar Duart, que va demanar directament l'ajuda dels partits i del Parlament per donar suport a la Corporació davant una situació que, segurament, acabarà als tribunals.

La CCMA té dues vies de finançament: els ingressos que arriben a través de la publicitat (que vénen a ser el 20%) i els de la subvenció directa (que ronda el 80%). De la primera font, com a activitat econòmica,

tributa l'IVA, però en canvi, pels ingressos per servei públic, no es dedueix aquest impost i, per tant, se li torna. Fins ara. A finals del 2013, Hisenda va comunicar a la CCMA que s'havien canviat els criteris d'aplicació de l'IVA, i de manera retroactiva (des del 2012).

OBERTURA D'EXPEDIENT // Així, el mes de juny passat l'Agència Tributària li va anunciar l'obertura d'un expedient administratiu per aquest peculiar impagament, tot i que l'import exacte encara s'està calculant. «Ens van dir que a principis del mes de juliol ens el notificarien, però encara no ha arribat», explica el portaveu de la CCMA, que calcula que la devolució de l'IVA segurament estarà per sobre dels 20 milions per any. És a dir més de 40 milions d'euros.

EL PRECEDENT

Luxemburg ja va invalidar una noma similar el 2005

► El 6 d'octubre del 2005, el Tribunal Europeu de Luxemburg va anul·lar un aspecte de la llei espanyola del IVA del 1992 per ser contrari a la normativa europea. Concretament, va invalidar el punt que impedia a les empreses beneficiar-se de part de les deduccions per l'IVA a què tenien dret. Aquesta sentència europea va obligar el Ministeri d'Hisenda a tornar 157 milions d'euros a més d'un miler d'empreses.

ros, sense comptar els que ja no està tornant Hisenda del 2014. «Ho han aplicat de facto, sense que ni tan sols estigui aprovat o consensuat», denuncien des de la Corporació, que té previst portar aquest problema fins als tribunals.

De moment, ja han presentat les al·legacions en què detallen la seva disconformitat «per aquest canvi de criteri unilateral i, a més, amb efectes retroactius». Com exemplifica el portaveu de la CCMA, «és com si, a mig partit, un dels participants decideix canviar les regles de joc pel seu compte».

EL CAS DE BTV // El cas de TV-3 no és únic. Aquest canvi de criteri imprevisit que ha decidit aplicar Hisenda també el pateixen altres televisió pública autonòmiques i locals. Com és el cas de BTV: la tele municipal de Barcelona ha confirmat a EL PERIÓDICO que l'Agència Tributària ja els ha notificat que han de retornar cinc milions d'euros, un import molt important per a les dimensions d'aquesta televisió local, que ja ha presentat un recurs contenciós administratiu. «I continuarem recorrent per aquest canvi de criteri d'Hisenda fins al mateix Tribunal d'Europa, si és necessari», assegura un portaveu de BTV, que assenyala que la llei de l'IVA no fa el plantejament que ara vol aplicar unilateralment el Ministeri d'Hisenda. ▢

VENEZUELA

Una empresa fantasma compra un diario opositor

► «El Universal» denunció que su nuevo presidente era prófugo de la Justicia

LUDMILA VINOGRADOFF
CORRESPONSAL EN CARACAS

Una misteriosa empresa española -Epalisticia- acaba de comprar el diario opositor venezolano «El Universal», el más antiguo (con 105 años) y de mayor circulación del país. Epalisticia fue creada hace apenas un año, con un capital social de 3.500 euros, y ha designado como presidente del periódico a Jesús Abreu Anselmi. Curiosamente, hace 16 años «El Universal» denunciaba en sus mismas páginas a Abreu como prófugo de la Justicia venezolana.

Tras meses de rumores y secretismo, el anuncio oficial de la adquisición se produjo el pasado viernes. Ante la perplejidad de muchos venezolanos, Abreu Anselmi señaló que los nuevos accionistas respetarán la línea editorial, desmintió «vínculos con el chavismo» y dijo que «el producto sigue siendo el mismo: una palestra donde las diferentes tendencias políticas nacionales tienen su respiradero».

El jefe de Información del diario, Elides Rojas, un destacado periodista crítico, aseguró por su parte que no habrá despidos de profesionales ni de articulistas, y que no dependerán de la concesión de divisas para importar papel porque comprarán los dólares en el mercado paralelo.

La misma promesa de respetar la plantilla y la libertad de expresión se hizo el año pasado al negociar la venta del canal informativo Globovisión y del grupo editorial de la Cadena Ca-

priles. Sin embargo, pocos meses después, sus respectivas direcciones despidieron a los profesionales críticos y se mostraron abiertamente chavistas.

La venta de «El Universal» ha desatado la polémica. El secretario de la Universidad de Carabobo, Pablo Aure, declaró al respecto que «nos causa mucha suspicacia que una empresa española se haya preocupado por invertir en Venezuela y precisamente en un medio de comunicación», uno de los negocios más acosados por la mordaza y la escasez de papel. Según las investigaciones de Aure, la empresa Epalisticia SL, «fue registrada el año pasado en Madrid, con un capital social de 3.500 euros, y luego en mayo de 2014 otra empresa (Tecnobreaks INC) compró la totalidad de las acciones para convertirse en el único dueño».

Noventa millones de euros

Al secretario de la Universidad de Carabobo no le cuadra la diferencia entre el capital social de la empresa y el tamaño de la compra de «El Universal», que valora en 90 millones de euros. «Pareciera que alguien se interesó en disfrazar la compra desde España», subrayó. En el registro mercantil de Madrid, Epalisticia está domiciliada en el paseo del Pintor Rosales número 18, comenzó sus operaciones el 24 de julio de 2013 y su objeto social es «la compra, venta, alquiler, parcelación y urbanización de solares, terrenos y fincas de cualquier naturaleza».

«El Nacional»

Es el único diario que no ha caído en las garras del chavismo, aunque ha recibido múltiples presiones

Maduro, durante el reciente desfile de la independencia

REUTERS

Control de los medios

Globovisión

El canal de noticias fue vendido en 2013 a empresarios vinculados al chavismo. Ahora divulga programas de entretenimiento.

Cadena Capriles

El grupo editorial de «El Mundo» y «Últimas Noticias», sus diarios más conocidos, fue adquirido en 2013 por la corporación Latam Media Holding. Ya no tiene espacio para la crítica.

za... la inversión y administración de medios de comunicación, en especial, en mercados emergentes, con el fin de desarrollar nuevos modelos de digitalización de noticias nacionales e internacionales». Eduardo López de la Osa Escribano figura como presidente de la compañía, y José Antonio de la Torre López como secretario.

Otro hecho insólito es que el 25 de marzo de 1998 «El Universal» publicó la información sobre la estafa del Banco Latino -titulada «Los esfuerzos por capturar a Gómez López»- en la que

Jesús Abreu Anselmi aparece como prófugo de la Justicia, entre otras 21 personas involucradas. El nuevo presidente de «El Universal» trabajaba antes en la emisora FM Center. Es ingeniero civil, hermano del presidente del Sistema de Orquestas Infantiles y Juveniles de Venezuela, José Antonio Abreu, y respalda abiertamente a Maduro. «El Nacional» es el único diario que no ha caído en las garras chavistas, aunque ha recibido numerosas presiones: multas, sanciones, y no le conceden dólares para la compra de papel.

PARA HACER FRENTE A RUPERT MURDOCH

Telefónica entra en una tele de pago de Italia ante la consolidación del sector

La 'teleco' española compra el 11,11% de Mediaset Premium por 100 millones

Á. Semprún MADRID.

La fiebre de la consolidación de las televisiones y las *telecos* inunda Europa con rapidez. El último paso en esta dirección lo dió ayer Telefónica con la compra del 11,11 por ciento de Mediaset Premium, la plataforma de pago de Mediaset Italia, por 100 millones de euros. El desembarco de la *teleco* en el capital de la firma italiana se enmarca en el proceso de concentración del sector en Europa liderado por Rupert Murdoch. El magnate australiano, propietario de News Corp, anunció su intención de reagrupar sus televisiones de pago europeas (Bskyb en Inglaterra, Sky Deutschland y Sky Italia) para imponerse en la guerra por los derechos del fútbol.

En este sentido, fuentes del sector aseguran que uno de los objetivos de la multinacional que preside César Alierta en su apuesta por la tele de pago italiana es responder a los movimientos de Murdoch y ganar peso de cara a la adquisición de derechos de televisión (deportivos, cine) que cada vez son más caros. A su vez, estas mismas fuentes apuntan que la operación también tiene una vertiente industrial y que a Telefónica le interesa Mediaset Premium, valorada en unos 800 millones de euros, por su *know how* o saber hacer en el negocio del pago y la producción de televisión.

A su vez, esta inversión ayuda a Telefónica a acercar posturas con Al Jazeera. La televisión catari es una de las posibles *novias* de la plataforma de pago italiana. Y es que, según reconoció el propio Pier Silvio Berlusconi, vicepresidente de Mediaset Italia, el grupo se encuentra en conversaciones con el grupo catari de cara a una eventual asociación en el negocio de televisión de pago *premium* en Italia. Al Jazeera desembarcó con fuerza en el mercado francés, donde se hizo con la gran mayoría de los derechos deportivos y sacó su propio canal haciendo sombra al histórico Canal+

Sala con decenas de monitores de televisión en alta definición. THINKSTOCK

francés. La capacidad de acceso al mercado de los contenidos y la potencia de clientes seducen tanto a Telefónica como a la firma italiana.

Y es que los contenidos de televisión son el gran caballo de batalla de Telefónica que busca ampliar la base de abonados de Movistar TV

para sacar rentabilidad a la implantación de la fibra óptica.

Así, la compra del 11,11 por ciento de la plataforma italiana viene a reforzar la apuesta de Telefónica por este negocio. La semana pasada, la *teleco* cerró la adquisición del 22 por ciento que la filial española de Mediaset tenía en Canal+. Con esta operación, Alierta está a un paso de hacerse con el 100 por ciento de la televisión de pago de Prisa, a la que compra su 56 por ciento.

Mediaset Premium, que se ha hecho con los derechos de *Champions League*, tiene 1,84 millones de abonados y casi el 26 por ciento de cuota de mercado con una penetración en los hogares italianos del 30 por ciento. El número de subscriptores ha caído en los últimos años por culpa de la crisis económica. Según los datos facilitados por la UE, Mediaset Premium tenía 2,9 millones de abonados en 2011. Aún así, los ingresos están mejorando y cerró 2013 con una facturación de 552 millones de euros, un 6,6 por ciento más que en 2012.

Movistar TV evita la 'guerra' de pujar por los equipos de fútbol

El fútbol es una de las principales apuestas de Movistar TV, pero la 'teleco' no está dispuesta a conseguirlo a cualquier precio. Después de que la UEFA, a falta de confirmación oficial, haya dejado en manos de Mediapro, TV3 y Atresmedia los derechos de la *Champions League* por unos 40 o 50 millones de euros, todas las miradas están puestas en la plataforma de pago de Telefónica de cara a la compra de los derechos de televisión de los equipos de fútbol. El Real Madrid ha sido el primero en sacar a la venta sus derechos de retransmisión ante la imposibilidad de mantener la

vigencia de su acuerdo con Mediapro, por lo que, con Canal+ en manos de Telefónica, todo el mercado espera que esta compañía recoja el testigo y continúe con la guerra del fútbol. Pero, lejos de este escenario, fuentes del sector aseguran que la firma que preside Alierta "no se va a meter en la batalla de comprar equipos". Al grupo le interesa la Liga entera y prefiere que los clubes se pongan de acuerdo y vendan sus derechos en conjunto, en línea con la ley que prepara el Gobierno. Por otra parte, también está en el aire la emisión de la *Euroleague*.

MITJANS

Basté: “No em penso perdre aquest moment històric”

El presentador d'“El món a RACI” continuarà una temporada més al capdavant del programa “malgrat l'esgotament”

SALVADOR ENGUIX

“Anuncio la meva continuïtat en una temporada que formarà part dels llibres d'història”. Jordi Basté, director i presentador del programa matinal líder de la ràdio a Catalunya *El món a RACI*, aclaria així tots els dubtes que s'havien generat sobre la seva continuïtat al capdavant d'aquest espai. “Estic esgotat”, va reconèixer. Un esgotament fruit no només de la dura tasca de conduir un “matinal” a la ràdio, sinó de la complexa situació política i social que viu Catalunya. Però Basté va reconèixer que no pot anar-se'n, que no pot abandonar ni l'emissora ni la seva audiència en aquest moment; justament ara que Catalunya viurà els propers mesos un període crucial de la seva història. “No me'l puc perdre, ni jo ni el meu equip: i tinc moltes ganes d'explicar-ho”, comentava ahir als seus oients.

Jordi Basté és un periodista de cap a peus, un apassionat del periodisme i del mitjà en què treballa. El seu programa és, a més, líder a Catalunya, amb 550.000 oients. Però aquest èxit inqüestionable de crítica i audiència li ha suposat un enorme esforç, en tots els sentits. Ho explicava ahir a la seva audiència al microespai *El davantal*: “És dur llevar-se cada dia durant set temporades abans de les cinc de la matinada i estar

EMILIA GUTIÉRREZ / ARXIU

Jordi Basté, director i presentador d'El món a RACI continuarà una temporada més

sis hores davant el micròfon”. Són gairebé 10.000 hores de programació en aquests set anys. Però Basté va deixar clar que no només era un esgotament físic, sinó també personal.

“És un moment de molta responsabilitat per als mitjans de comunicació”, va dir el periodista

És el que va definir com l’“auto-pressió”. “La situació política (amb referència a Catalunya) ha fet que els mitjans tinguem una gran responsabilitat”. “Uns ens anomenen unionistes, d'al-

tres independentistes, i n'hi ha que ens diuen covards; però nosaltres sempre hem tingut clar que aquest és un programa transversal, amb pluralitat de veus i idees que s'han exposat cada dia”, afegia.

El periodista va reconèixer que en les últimes setmanes s'havia vist obligat a meditar sobre el seu futur. A plantejar-se si valia la pena continuar dirigint i presentant *El món a RACI*. A més, hi havia el que ell va anomenar el “rumrum” de veus que afirmaven “que si em movien la cadira, que si ho deixaria, que si estaven pressionant l'empresa; i el que tenia clar era que necessitava unes vacances, però unes vacances llargues, de més d'un mes”.

Res d'això no ha fet doblegar

Jordi Basté. Perquè, com ell mateix va dir a la seva audiència, “traïria la meua feina de comunicador i, sobretot, els oients que han estat aquí aquestes temporades, si no fos la veu que expliqués el que passarà la pròxima temporada; l'Onze de Zetembre o el 9 de novembre, seria un error imperdonable”. I va acabar dient, després de parlar amb la propietat de la cadena: “M'han renovat la confiança a canvi de fer el que he fet fins ara: ràdio”. Aquestes són les raons que Basté va argüir per deixar clar que continuarà. Que continuarà explicant l'actualitat a l'emissora del Grup Godó. Que vol ser a prop i amb la seva audiència i que vénen temps complexos i apassionants per als grans periodistes.●

LITERATURA

“Fins i tot els bons periodistes han d'escriure xafarderies”

Barbara Fiorio aborda la precarietat a ‘Buena suerte’

JORDI NOPCA
BARCELONA

Barbara Fiorio va néixer a Gènova l'any 1968, el mateix any que els estudiants parisencs proclamaven “Sigueu realistes, demaneu l'impossible”. Quatre dècades més tard, la novel·lista italiana es va posar a la pell d'una periodista que anava trampejant feines precàries a la ciutat on ella va créixer i encara viu. *Buena suerte* (Suma) acaba de ser traduïda al castellà després de vendre'n desenes de milers d'exemplars en italià. “Igual que la protagonista de la novel·la, la Margot, jo també vaig anar encadenant una feina precària rere l'altra –explica Fiorio–. Fa més de dues dècades que treballo en departaments de premsa de teatres i ajuntaments. Una feina així no permet un projecte de vida gaire estable”.

A *Buena suerte*, la Margot, de 38 anys, fa de periodista cultural en un diari genovès i pateix els encàrrecs més surrealistes, a l'hora que sigui, de la cap de redacció, la Giovanna. “A Itàlia els periodistes es-

tan sobreexplotats laboralment i han d'acabar sent per força superficials. En un context així, el periodisme d'investigació és impossible. Recordo quan era cap de premsa d'un polític de la ciutat: els periodistes em trucaven perquè els detallés fins i tot els àpats nadalencs. A Itàlia fins i tot els bons periodistes han d'escriure xafarderies”, explica Fiorio.

Una vida personal desastrosa

Un dels reportatges que la Giovanna proposa a la Margot és sobre els jocs d'atzar. I és així com la protagonista descobreix el petit local de la Caterina, una anciana que ha dedicat la vida professional a vendre loteria. “Gràcies a la petita investigació que vaig fer per escriure la novel·la vaig descobrir que la loteria, igual que la banca, es va inventar a Gènova. Tot el que tingui a veure amb diners ve de la meua ciutat”, diu. La venedora desperta una gran tendresa en la periodista. És per això que quan atraquen la botiga poc després de conèixer-se, la Giovanna investiga qui hi pot haver al darrere. Tot això en plena crisi personal,

Pioners
“La loteria, igual que la banca, es va inventar a Gènova”, diu l'autora

Barbara Fiorio, fotografiada a Barcelona, també és l'autora de l'assaig *C'era una svolta* i la novel·la *Chanel non fa scarpette di cristallo*. PERE VIRGILI

amb un nòvio que confessa haver-li posat les banyes, i un gat, el Diesel, que està malalt. “La meua protagonista s'ocupa dels problemes dels altres per no plantar cara a la seva pròpia vida, que és un desastre –reconeix l'escriptora–. El nòvio és un home molt intel·ligent en la vida professional però sense gens ni mica d'intel·ligència emocional. I el gat, pobre, passa per un mal moment”. Fiorio declara un amor incondicional pels felins, que alhora és un altre dels símbols de la seva ciutat: “Fins i tot hi ha dones, les

gattare, que tenen permís de l'ajuntament per alimentar els mixtes que viuen al carrer”.

La novel·lista diu que els primers autors que la van fascinar van ser “els grecs i llatins”, durant els anys d'institut. Després va descobrir Dostoievski i *El mestre i Margarida*, de Bulgàkov. L'humor de *Sin noticias de Gurb*, d'Eduardo Mendoza, li encanta, i diu que J.K. Rowling “escriu molt bé”. El seu costat fantàstic queda complementat amb Lewis Carroll i el cicle de novel·les de *Discworld*, de Terry Pratchett. ■

Passió per l'Àfrica

LLOYD GARRISON (1931-2014)

Corresponsal de guerra dels Estats Units

Estava dictant una crònica per telèfon quan el van detenir, literalment, enmig d'una frase. Era el 1968, i Lloyd Garrison cobria la guerra civil de Nigèria per a *The New York Times*, però els seus articles no van agradar al Govern nigerià, que el va expulsar del país sense miraments. Era només un dels conflictes africans sobre els que va informar al llarg de la seva vida el veterà corresponsal de guerra nord-americà, que va morir el 21

dental. Des d'allà va relatar les guerres que durant la major part de la dècada dels seixanta van fudejar la regió, com els conflictes del Congo i la guerra per la independència d'Angola. També el sagnant conflicte secessionista de Nigèria, on hi va haver més d'un milió de morts.

Lloyd McKim Garrison, descendent del prestigiós polític abolicionista i periodista del segle XIX William Lloyd Garrison, va néixer el 1931 a la ciutat de Nova York. El seu pare, Lloyd K.

Garrison, va ser un important advocat de Wall Street que va arribar a ser degà de la facultat de Dret de la Universitat de Wisconsin.

El 1950 es va graduar a l'Acadèmia Milton de Boston i quatre anys més tard es va llicenciar a Harvard. Després de deixar la universitat, Garrison va servir durant un temps a l'exèrcit, on es va dedicar a l'elaboració de documentals a Fort Knox, una de les bases militars més importants dels Estats Units.

L'Àfrica va ser la seva passió. "Va viatjar a peu amb nosaltres (els rebels) durant més de quatre dies recorrent més de seixanta milles i semblava un dels nostres", va dir d'ell un oficial rebel angolès, Antonio Muan-dazi, del qual va escriure un perfil per a *The New York Times Magazine*. Malgrat ser expulsat de Nigèria el 1968, va aconseguir tornar a entrar al país per continuar informant sobre el conflicte i les fams de Biafra.

Un any més tard va deixar el *Times* per escriure un llibre sobre les seves vivències a l'Àfrica, però no el va publicar mai. Va ensenyar història africana i va col·laborar amb diversos mitjans. També va fundar el diari local *Norfolk Now*, i es va retirar el 2008. "Era un apassionat del periodisme i un veritable defensor de la llibertat de premsa", deia la seva dona.

XAVIER MARTÍNEZ

ARXIU

Garrison va viatjar a l'Àfrica als seixanta per informar sobre les guerres de Biafra, el Congo i Angola

de juny, als 83 anys, a casa seva, Norfolk, Connecticut, com a conseqüència d'un càncer.

Garrison treballava des del 1961 a *The New York Times*, al qual es va incorporar després de treballar a l'NBC News i a *Newsweek*. Per al diari novaiorquès va cobrir el moviment dels drets civils i la informació de les Nacions Unides abans de ser enviat a Lagos, la capital de Nigèria, per cobrir la situació a l'Àfrica occi-

CHUZOS DE PUNTA

Aló diputado

Javier G. Ferrari

Pablo Iglesias no quiere que los medios de comunicación estén en manos de dos multimillonarios (sic). El diputado europeo quiere garantizarnos a los profesionales la plena libertad de expresión y para ello no se le ocurre nada mejor que recurrir a una regulación pública. La idea no solamente no tiene nada de moderna aunque ahora la lance este gran exponente de la modernidad al que se le han subido a la cabeza los cinco escaños en el Parlamento Europeo, sino que, además, ni siquiera se acerca a la originalidad. Todos aquellos con vocación autoritaria que en el mundo han sido, y

siguen siendo, lo primero que pretenden es ahogar la libertad de prensa usando el truco de la libertad de expresión para ver cuántos periodistas pican con el juego de palabras, que es lo más parecido al trile que conozco. El ramalazo bolivariano de Iglesias le lleva a decir esas cosas que chocan frontalmente con el uso y disfrute que él mismo ha hecho y continúa haciendo de las televisiones que controlan esos dos multimillonarios a los que se refirió el pasado jueves en tono francamente insultante. En esas televisiones se hizo su campaña electoral por el sistema del gratis total. Gratis para él, no para quienes le abonan sus intervenciones a precio de mercado. De momento se ha instalado en lo que él mismo denomina casta ocupando un escaño en Bruselas. Eso sí, va a donar gran parte de su sueldo a una televisión por Internet, todo un gesto de solidaridad bien entendida, la que empieza por uno mismo, porque es una tele de partido, el suyo, que quiere tener una estructura de casta en la que será él el que mande y sin aceptar

En esas televisiones se hizo su campaña por el sistema de gratis total

disidencias como dejó bien claro en esa especie de acto fundacional que se celebró poco después de las europeas. Es posible que decida imitar a sus admirados Chávez y Maduro y montar su propio programa que, de momento, tendrá que llamarse Aló diputado en lugar de Aló presidente.

Jordi Basté seguirà un any més al capdavant d'*El món a RAC1*. FRANCESC MELCION

Basté renova a RAC1 per a un curs marcat per la continuïtat

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Després de la renovació anunciada pels Òscars la setmana passada al capdavant de *La competència* -faran el segon any que marca el seu contracte-, ahir era Jordi Basté qui confirmava que seguirà almenys una temporada més al capdavant del magazín matinal de RAC1. Serà el vuitè any per a Basté, que ha sigut líder a Catalunya les últimes tres temporades.

Tot i que la seva continuïtat es donava per feta -el contracte vigent incloïa l'any que ve-, el locutor va voler deixar clar en antena que el nivell de desgast ha sigut intens: "Ha sigut una temporada esgotadora per molts motius. Arribarem al final fent esses i, a sobre, amb la medalla d'or", va subratllar ahir el periodista, que va assegurar que necessitava "unes vacances llargues, molt més que un mes". Basté

té també va dir que havia rebut "moltes pressions de diverses bandes" i admetia que s'ha plantejat "si val la pena continuar, perquè la temporada que ve serà pitjor". Així mateix, va defensar "la pluralitat d'idees" com a marca del seu programa.

Toni Clapés també repetirà com a vaixell insígnia de les tardes de l'emissora del Grupo Godó, entre les quatre i les set de la tarda. Se li va oferir un contracte de dos anys però, fidel al seu costum, el locutor va preferir renovar només per un any, per enfocar millor cada curs.

El canvi més rellevant a la cadena es viurà els caps de setmana. El programa *Via lliure*, que s'emet dissabtes i diumenges entre les deu del matí i les dues del migdia deixarà d'estar presentat per Marta Caillà per passar a mans de Xavi Bundó (que ja va presentar el programa l'estiu passat). Bundó també treballarà aquest estiu a l'emissora, en aquest cas com a substitut de Toni Clapés.

LA TIERRA MEDIA

VICENTE
LOZANO

Y también falló la prensa

LO TUITEÓ el domingo la redactora de *Actualidad Económica* Marta G. Aller: «Al recriminar al regulador haberse comido con patatas las mentiras de Gowex recordemos que a los periodistas económicos también nos la coló»... y generó un amplio debate en la red social. Creo que tiene razón. Estamos delante de un presunto estafador ante quien fallaron los controles y los protagonistas. El gestor del mercado –Bolsas y Mercados–, el regulador –la Comisión Nacional del Mercado de Valores–, el legislador, –un Gobierno que debería haber tenido más cuidado con el Mercado Alternativo Bursátil–, el auditor... Y también nos equivocamos los medios, la prensa económica y financiera en concreto, en la que me incluyo aunque ahora no esté tan directamente involucrado en ella. Veinte años en *Actualidad Económica* y en *Expansión* escribiendo sobre temas que afectan al ahorro y a las inversiones de los ciudadanos no se olvidan fácilmente.

Me explico. Todos los actores de este drama tienen sus responsabilidades. Las habrá penales, civiles, administrativas... y también están las profesionales. A este respecto conviene que los medios nos miremos a nosotros mismos, porque si olvidamos nuestra labor de asepsia también en temas empresariales dudosos, estaremos haciendo un flaco favor a la profesión.

«Investigar en periodismo es bajar a las cloacas del Estado, pero también airear un balance fraudulento»

El periodismo que es capaz de llevar a la luz la suciedad de las cloacas del Estado debe también saber llegar al fondo del fraude de una estafa piramidal o desentrañar las cuentas falsas de una compañía. O, al menos, conocer dónde encontrar a quién lo haga y lo explique a los ciudadanos. Se ha conseguido en multitud de ocasiones y lo hemos visto, sin ir más lejos, en la sucesión de informaciones publicadas sobre el desfaldo de las cajas de ahorros. Pero a veces falla. Y cuando lo hace es bueno pensar por qué ocurre. ¿La publicidad, la falta de medios, la aceleración de la actualidad, el amodorramiento? No debemos escudarnos en que el fallo fue de los demás: la prensa también ayudó a encumbrar a Gowex. En este momento de la profesión es tan necesario buscar respuestas a esas preguntas como analizar el papel de los periódicos en el mundo digital. ¿Alguien duda del futuro del medio de comunicación –en papel, en una web, en una aplicación o en las Google Glass, da igual– que sea capaz de adelantar noticias como la de Gowex? Es una tarea exigente, pero si no nos exigimos a nosotros mismos, otros nos van a exigir que lo dejemos. Valgan las redundancias.

@vicentelozano

La boda d'Amadeu de Bèlgica suma una nova periodista reial

J.C.
BARCELONA

El príncep Amadeu de Bèlgica, sisè en l'ordre successori al tron del país, es va casar dissabte a Roma amb la periodista Elisabetta Maria Rosboch von Wolkenstein, filla d'una comtessa italiana. La parella, junts de fa cinc anys, està instal·lada a Nova York, on ella treballa per a Bloomberg i ell estudia un màster a la Universitat de Colúmbia. Els nuvis –ella de 26 anys i ell de 28– van triar la capella de Santa Maria de Trastevere per casar-se. Rosboch és la tercera periodista que es converteix en una figura *royal* a Europa. La reina Letícia va obrir la veda el 2004. Després va arribar Beatrice Borromeo, nòvia de Pierre Casiraghi, i l'última ha sigut Lili Rosboch, com la coneixen els més íntims. —

GETTY

GETTY

Las radios comerciales reclaman al Gobierno una Ley de Propiedad Intelectual “equitativa”

CINCO DIAS *Madrid*

La Asociación Española de Radios Comerciales (AERC), que agrupa a más de 2.000 emisoras, reprochó ayer al Gobierno que el Proyecto de reforma de la Ley de Propiedad Intelectual no tome en consideración su papel de pilar básico de la industria cultural, creativa y digital. Igualmente, criticó que no se haya analizado el impacto de la crisis económica en el sector, los problemas derivados de la transición hacia nuevas modalidades de explotación y de distribución, ni la aparición de nuevos agentes y operadores, “que disfrutaran de distintas

ventajas competitivas y menores obligaciones”, así como el encarecimiento de las tarifas fijadas por las entidades de gestión de manera unilateral e injustificadas.

Las radios ven esencial que la nueva Ley implante competencias efectivas de control, tanto en la determinación de tarifas de derechos de autor como en su aplicación, y tanto respecto de las fijadas unilateralmente por las entidades de gestión, como de las exigidas por las *majors* fonográficas, en el caso de internet. En este contexto, la AERC apuntó que los precios de los derechos no pueden ser superiores a los derechos de

autor, ni ninguno de ellos ser incrementados unilateralmente o de manera no equitativa, como tampoco debe la futura ley permitir que los usuarios se vean obligados a pagar dos veces por un mismo derecho o acto de explotación. “No puede haber discriminación de la radio comercial frente a las radios públicas por parte de las citadas entidades y las tarifas de aplicación”, añadieron en la nota.

La AERC pidió igualmente que las cantidades abonadas por las radios que no sean repartidas a sus titulares, por problemas de identificación, de falta de acreditación o por inexistencia de derechos en

terceros países deben ser devueltas a las radios, y no quedarse en los ingresos de las entidades o en los pendientes de identificación de la misma. Y ve indispensable que la ley encare la situación de los derechos de titulares que no son reconocidos como tales en países extracomunitarios, pero cuyo pago es exigido por las entidades de gestión.

Por último, la AERC considera determinante una protección eficaz contra la piratería, y exige medidas eficaces contra los enlaces, descargas, aplicaciones y webs ilegales, con especial alcance a las emisiones y retransmisiones de las entidades de radiodifusión.

HOJEANDO/ZAPEANDO

Investigar en el siglo XXI

VÍCTOR DE LA SERNA

Muy amablemente, el director del curso *EL MUNDO: 25 años de historia* que se impartió la semana pasada dentro del programa veraniego de la Universidad Complutense en San Lorenzo del Escorial, Antonio Rubio –compañero y sin embargo amigo– había encargado a este cronista moderar una mesa redonda sobre El periodismo del siglo XXI. Muy amablemente, o quizá con un simbolismo un poco zumbón, porque todo el futuro de quien firma está tras él, y su carrera pertenece esencialmente al periodismo del siglo XX...

También había mucha experiencia, desde 1989 y bastante antes, en el resto de la mesa. Éramos la parte teórica, por así decirlo, del programa. Pero sin duda lo más interesante, la parte práctica, la del reportismo de este siglo, la aportaba una periodista joven, **Mar Cabra**, avalada por un título en la Graduate School of Journalism de la Universidad de Columbia y por su propio trabajo profesional, pese a su edad, y que está en el meollo de una de las opciones que se están desarrollando: el reportismo investigativo financiado por fundaciones o por donaciones a las que son en la práctica ONGs periodísticas. Mar pertenece al Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación (ICIJ), que por cierto debería buscar otra cabecera que sus siglas para su sitio en internet porque no hay quien la recuerde. Con un par de donaciones generosas de países donde hay verdaderas leyes de mecenazgo (Estados Unidos, esencialmente), son capaces de acometer temas complejos e importantes, de ámbito transnacional, como el tráfico de tejidos humanos, la sobrepesca o el abuso de medicamentos psiquiátricos de los niños tutelados en EEUU. Esas cuestiones que requieren movilizar recursos y equipos humanos durante meses y que los medios informativos comerciales, capturados en su prolongada crisis económica, ya no pueden acometer como antaño.

En un sector informativo que está estallando en una miríada de pequeñas publicaciones, blogs o portales de internet, ya no nos reímos de empresas sin ánimo de lucro como ICIJ. Pero es patente que serían necesarias muchas para sustituir todo el esfuerzo investigativo de la gran prensa clásica, y que por ahora es un parche, interesante y prometedor, pero parche. Por otra parte, por el tipo de trabajo del ICIJ se ve que le conviene más ese nuevo y fascinante mundo del periodismo de datos facilitado por la informática, internet y las leyes de transparencia, que el reportismo investigativo puramente dicho, que sigue exigiendo desgastar las suelas y los teléfonos...

Canal+

Las cámaras que retratan lo mejor y lo peor del ser humano

H. C. MADRID

Ellos hacen que una imagen valga más que mil palabras y, además, en las zonas más conflictivas del mundo. Manu Brabo (ganador de un Pulitzer), Álvaro Ybarra, Samuel Aranda, Moisés Samán, Fernando Moleres, Sandra Bellsells y Emilio Morenatti, entre otros, son los protagonistas de «No me llames fotógrafo de guerra», un documental sobre el periodismo gráfico en conflictos armados que se estrena mañana

a las 22.20 horas en Canal+. Todos han formado parte de una generación de fotoperiodistas españoles que trabajan para agencias y diarios internacionales como «The New York Times», «Associated Press» o «Getty Images» y se han curtido en guerras como Irak, Siria, Afganistán o en conflictos más recientes como Ucrania y Venezuela. «Lo más duro es dejar amigos en

el camino y ver cómo aquellos a los que fotografías se crean sus propias expectativas y piensan que gracias a tus imágenes van a sacarlos del país o va a terminar su situación», explica Álvaro Ybarra, que ha cubierto conflictos en Oriente Medio, Irak, Chechenia, Ucrania, Colombia y Venezuela.

Estos fotógrafos restan importancia al peligro de la profesión: consideran que «va con este oficio». Al final, una buena foto tiene que «hacerte sentir y ponerte en esa situación, generar puentes entre la gente. A veces, se cubren los conflictos como si fuéramos extraterrestres, cuando la diferencia es que has tenido la suerte de no estar allí».

Á. YBARRA

Telefónica entra al mercat italià de la televisió de pagament

Telefónica va comunicar ahir a la Comissió Nacional del Mercat i la Competència (CNMV) la compra, per 100 milions d'euros, de l'11,11% de Mediaset Premium, la plataforma de pagament del grup audiovisual de Silvio Berlusconi a Itàlia. D'aquesta manera, l'empresa de telecomunicaci-

ons entra en el mercat televisiu italià tres dies després de formalitzar la compra del 22% de Canal+ que estava en mans de Mediaset Espanya. Telefónica està pendent que la CNMV l'autoritzi a comprar a Prisa el seu 56% de Canal+, de manera que ja controlaria el 100% de la plataforma.

Contra el tancament de Teledeporte

Redacció

SANT CUGAT DEL VALLÈS

El comitè d'empresa de TVE a Catalunya va denunciar ahir que el projecte de tancar Teledeporte, significarà "menys esport i menys cultura". Segons un comunicat, si es portés a terme, "significaria un major desaprofita-ment dels recursos propis de l'empresa pública". Te-

ledeporte s'emet des del centre de Sant Cugat.

Pel comitè, "en un intent de minimitzar la importància de la mesura, es presenta com una fusió amb La 2". I destaca que, "sense una finestra en què aparèixer, molts patrocinadors perdran l'interès, amb la qual cosa molts dels esports minoritaris quedaran sense els pocs recursos econòmics de què disposaven". ■

Mediaset perdrà 28,8 milions amb la venda de Canal+

► La divisió espanyola de Mediaset estima que la venda del 22% de Distribuidora de Televisión Digital, societat matriu de Canal+, per 325 milions d'euros, podria portar-li pèrdues netes de 28,8 milions d'euros sense tenir en compte possibles pagaments addicionals. "Tot això sense considerar la possibilitat que s'arribi a cobrar en el seu moment, totalment o parcialment, el preu addicional contingent acordat, per un màxim de 40 milions d'euros", segons va dir Mediaset. / Redacció

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
08/07/14	La col·legiació obligatòria baixarà de 80 a 38 professions / El Periódico de Catalunya	24	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
08/07/14	Euroescèptics o buidar de contingut / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	27	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

La col·legiació obligatòria baixarà de 80 a 38 professions

Martes, 8 de julio de 2014

Dimarts, 8 de juliol del 2014 Luis de Guindos, a la dreta, dóna la mà al seu homòleg alemany. La durant tants anys impossible reforma dels col·legis i serveis professionals sembla estar a punt per ser aprovada aquest divendres pel Consell de Ministres. Previsiblement en la seva reunió d'aquesta setmana el Consell de Ministres aprovarà per ser remesa a les Corts el projecte de llei de reforma de col·legis i serveis professionals gairebé un any després d'haver donat el vistiplau a l'avantprojecte inicial, l'agost passat. El text que ha elaborat el ministre d'Economia, Luis de Guindos, redueix de 80 a 38 el nombre de títols de col·legiació obligatòria i rebaixa d'aproximadament 200 a 59 el llistat de professions per a l'exercici de les quals s'exigeix una titulació específica. Es calcula que a Espanya hi ha al voltant de 1.600 col·legis professionals, inclosos els voluntaris. La col·legiació obligatòria es limitarà a professions d'activitats sanitàries, legals i tècniques. El projecte del Govern, a més a més, lamina algunes de les competències que exerceixen les comunitats autònomes, com Catalunya, ja que s'estableix que l'obligatorietat de col·legiació només es podrà fixar per una llei estatal. Quedaran sense efecte les obligacions de col·legiació regulades en qualsevol norma prèvia, estatal o autonòmica, que no estiguin a la nova llista. Les restriccions per limitar l'accés a l'exercici d'una activitat només es podran fixar per llei estatal quan la qualificació requerida sigui un títol universitari o de formació professional superior. Les lleis autonòmiques podran regular restriccions lligades a altres títols de grau inferior, sempre que tinguin competències sobre aquesta matèria.

PRESSIÓ INTERNACIONAL I DE 'LOBBIES' /
L'oposició frontal dels lobbies professionals que perdran privilegis amb aquesta reforma sembla que és la causa que aquesta reforma faci més de cinc anys que no es pugui tirar endavant. Amb el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero va quedar avortat més d'un intent d'aprovar una reforma d'aquest tipus i l'actual ministre De Guindos ho ha intentat en els tres últims anys. Sobretot perquè és una exigència reiterada a Espanya des de la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional (FMI) i l'OCDE, que va arribar a formar part de les condicions que la troica va imposar al Govern espanyol per al rescat bancari el juny del 2012. L'Executiu defensa que aquesta reforma portarà beneficis als professionals (ja que disminuirà els costos de col·legiació i reforçarà els drets dels col·legiats) i als consumidors (ja que es pretén augmentar la competència a l'eliminar barreres per a l'exercici de nombroses professions). A més a més, segons Economia, aquesta liberalització aportarà un creixement addicional del PIB del 0,7% a llarg termini i de l'ocupació. Des del punt de vista del Govern, per acabar, el principi de llibertat territorial de col·legiació afavorirà la competència i la unitat de mercat. El professional no estarà obligat a col·legiar-se al seu lloc de residència, podrà triar on ho fa i a partir d'aquí podrà exercir en qualsevol punt del país. Des del punt de vista dels col·legis professionals, no obstant, el text del Govern «no ofereix solucions i crea problemes» que pagaran els ciutadans, com va argumentar a les pàgines d'EL PERIÓDICO al maig el president d'Unió Professional i del Consell General de

l'Advocacia Espanyola, Carlos Carnicer. En la seva opinió, la lliure elecció del col·legi suposarà «un descontrol i una desvinculació de facto» i en el cas dels advocats «afectarà greument el servei d'assistència jurídica gratuïta», basat en la «urgència, proximitat i immediatesa de l'advocat». La Unió Professional és una associació estatal que integra 35 Consells Generals i Superiors i Col·legis Professionals d'àmbit estatal que al seu torn aglutinen prop de 1.000 col·legis i un milió i mig de professionals liberals. **ADVOCATS I PROCURADORS** / El text que previsiblement arribarà aquest divendres al Consell de Ministres té el seu origen en l'esborrany aprovat el 2 d'agost passat, després que el Govern hagi rebut observacions de tots els col·lectius afectats i del Consell d'Estat, l'informe del qual es data del febrer passat. La diferència fonamental respecte al text presentat fa un any és que s'ha suprimit la possibilitat que l'advocat assumeixi les tasques del procurador, ja que això requeriria una reforma a través de llei orgànica. El projecte permet la constitució de societats professionals conformades per procuradors i advocats.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Euroescèptics o buidar de contingut

Martes, 8 de julio de 2014

Escepticisme implica disposició a dubtar. Repassant diversos diccionaris no obtinc altre concepte que refermi més aquesta paraula. El dubte. I, valgui la redundància, dubto de l'eficàcia d'utilitzar el mot euroescèptic per a referir-nos a un determinat sector de partits i moviments polítics que tenen molt poc a veure entre si. Alguns distingeixen, a més, entre l'escepticisme moderat i el fort. Però, què vol dir tot plegat? Que uns dubten més i els altres menys? Òbviament, tots aquests moviments i partits polítics han defensat determinats posicionaments polítics envers la Unió Europea. I, precisament, alguns han estat molt clars. Molt radicals, si es vol. Per exemple, el xenòfob Partit per la Llibertat de Geert Wilders va encarregar un informe a la britànica Capital Economics de com seria econòmicament Holanda fora de la Unió Europea, i tot seguit va proposar un pla d'abandonament d'aquesta. És a dir, el posicionament és molt clar: marxar. No hi veig el dubte. D'altra banda, com qüestionava anteriorment, té sentit que en el mateix sac on hi posem partits dextrema dreta hi posem, per exemple, Syriza o Podemos? Precissament, el líder de Podemos, Pablo Iglesias, va defensar un discurs al Parlament Europeu que va destacar per la seva contundència. Per un posicionament rotund en contra d'aquest model de Unió Europea i des de l'esquerra. No pas per dubtar. Finalment, em plantejo si titllar descèptics tota aquesta gamma de partits és una forma d'afeblir la seva aparença. És a dir, ells són els que dubten i la resta els que ho tenen clar. Per tant, la premissa de fons és clara. Aquests fan soroll, però no ho tenen clar, cal seguir els que sí saben on van. Ara bé, paradoxalment, la confiança dels ciutadans (més enllà dels seus vots) en el projecte europeu no sembla anar a més, ans el contrari. En tot cas, més enllà del terme que s'utilitza, és important saber qui són, què volen i per què obtenen tants vots aquests grups, entre d'altres. Potser arribem a la conclusió que no els podem englobar en l'escepticisme, que el contingut és un altre. És periodisme, al cap i a la fi.